

Wõta ja loe!

№ 12. — V. aastafäit.

Mefannatus.

Möödunud sajandi keskpaigus oli Kaukasia uuenatud sõjavägi ja selle juhatajaks uskiit mees nimega Schamyl. Tal tuli palju wõidelda wenelaste ägedate pealetungide vastu, kuid palju waewa pidi ta ka nägema oma rahwast kaswatades, kuna väga tihti üks ja teine langesid wenelaste meeolehää ja äraostmise ohwriks. Et põhjalikult wäljajuurida seda kummet määras ta karistuseks 100 hoopu paljale seljale igaihele, kes selles asjas eksiib.

Ta oma ema oli esimene, kelle süütegu awalituks tuli. Saades sellest teada oli Schamyl ääretult kurb. Ta sulges end mõneks päewaks oma telki paastuma ja paluma. Tullis jälle inimeste ette, kutsus ta koftu oma rahwa ja käskis karistust täide wiia. Süüdlane seoti kinni ja hoobid hakkasid sadama wärisewale ihule.

Kui wiies hoop oli langenud, käskis Schamyl lööjaid peatuda ja sealjuures andis ta käsu ema wabastamiseks. Paljaks tehes siis oma selja, astus ta ema asemele nuhtluspaigale ja käskis lööjaid anda järele jäänud 95 hoopu tema seljale. Käst täideti.

See on sattum, kuigi ebatäiuslik pilt Kristuse lepitustööst. Schamyl ema eksi seaduse vastu, mille karistus oli 100 hoopu selga. Kaukasia päälitkul oli raske olukord oma ema suhtes: pojana oleks ta tahtnud päästa oma ema häbist ja kannatusist, seadusandjana ja juhina tuli tal walwata, et seadust ja kohut dieti saaks täidetud. Kui ta oleks päästnud ema karistusest, kuigi see oli seaduse vastu eksiinud, oleksid wõinud ta alamad welda, et Schamyl on küll armastaja poeg aga mitte õiglane, erapooletu walitseja. Kuid siin wõttis poeg ema karistuse endale ja wõime arwata, et seda nähes rahwal polnud enam tahtet käjast üle astuda.

Me oleme kõik Jumala käsu vastu eksiinud. Ja „patu palk on surm“. Kas pole meil siin mingit päästmise teed? Kolgata rist on wastus sellele küsimusele. Seal ühinesid tõde ja arm. Kolgata on lahendus sellele küsimusele, kuidas Jumal wõib olla õige kohtunikuna ka Päästja. Wõime mõista, et Jeesuse ohwrisurma läbi sai see küsimus igawesti lahendatud.

Ka sina oled käjast üleastuja ja surma laps. Kuid ka sinu päästmiseks on Jeesus suranud ja kannatanud. Kas sa ei taha seda omaks wõtta ja selle läbi elu pärida!

„Aga tema on meie üleastumiste pärast haawatud ja meie ülekohtu pärast ära rõhutatud; karistus oli tema peal, et meil pidi rahu olema ja tema muhkude läbi on meie terwis tulnud.“ Jes. 53:5.

„Kaitstile“

Enna.

See juhtus maailmasõja ajal Saksja läänerindel St. Deuntinis. Saksja väeosad, olles teel rindele, täitsid tänavad, kuna haawatud — raskesti haawatud, kantud inglise sõjavärgidest — woolasid läbi linna tagalaste.

Rusti panid neli väga västinud inglise sõdurit oma kandraami maha. Kaamil lamav saksja sõdur vigas ja üks inglise wangi kummaridus ta üle.

Lakkamatult kordas pomisedes sakslane ainuist sõna: „Mutter! — Mutter!“ — Enna ema!

Huwitaw on, et kuigi mehed wõiwad armastada oma naisti ja lapsi, aga ometi huiawad nad surmahetkel oma ema.

Inglane mõistis sakslast, sest see sõna on ju mõlemis keeles taunis ühefarnane. Sakslane oli peaaegu meelemärfufeta. Kiire taibuga, nagu londonlane on, wõttis inglane saksja sõduri külma käe pihtu, silitas seda ja söstis:

„Enna! Jah ema on siin!“

Nii jutustab keegi pealtnägija.

Mis teeb ema nii lähedafeks ja armsafks meile, et surmatunnil soowiks teda weel enda juures? See on kindlasti armastus, see ennaft-ohwerdau armastus, mis meile julgust annab raskeil hetkil loota ta abile. Kuid siiski on ka emarmastusel oma piirid ja ta ees seisawad wahest samuti suletud ufed. Üks aga on kes meid seal, kus ema enam aidata ei suuda, aidata wõib — see on Jeesus. See Walubemee, kes ise on waewadest ja surmast läbi läinud meie päästmiseks, tahab ja wõib meid aidata elus kui ka surmas. Tema juure wõib tulla suuremgi patune, ta armastus kutsub meid, kuigi oleme ta armastust sageli jalgade alla tallanud. See nimi „Jeesus“ on awanud patusele taewawärawad, annud julgust ja lootust murtud südameil meeleheite wõs, see nimi on wiimase sõnana paljude surijate suus ja see nimi on ka igawiku kiituse laul.

Armastagem teda, sest ta on meid enne armastanud. 1. Joh. 4:19.

Ja ühegi muu nime sees ei ole õnnistust, sest ühtegi muud nime ei ole taewa all inimestele antud, kelle läbi meie peame õndsafks jaama.“

1Pt. 4:12.

Rõlbline julgus.

Ole julge seda jätma, mis sulle armas oleks, aga mitte tarmik pole. Ole julge aujust kõrgeks pidama, ilmutagu ta mis tahtes wõimis, ja autust põlgama, kuigi ta näiks nii tore. Ole julge oma wanu riideid kandma, kui sul raha pole uust osta. Ole julge oma Jumala ja Looja sõna kuulma, kui sind hädaoht ähwardab ja inimesed waewawad. Ole julge rohkem wiisakusele waatama kui moele. Ole julge parem oma oskamatuft awalbama, kui tundmist ette kandma, mis sul ei ole.

Enne wiimast maawäringut.

Kes kord on üle elanud maawäringu, see teab seda omapärast tunnet, kui esimene värin on möödunud ja siis pause tuleb. Teada on, et tuleb peagi järgmine pörutus; see on muudugi palju rängem ja hädasohtlikum kui esimene. Võib olla wariseb siis kõik kokku. Kuid kõige pealt patub see wahetaeg, mis meie kingitud on, suure wõimaluse pääsmiseks, sest siis wõime wälja tormata ja weel ellu jääda.

Meie oleme suure maailma maawäringu eelkäitwa pause ajajärgus. Weel on armuaeg. Iga päew on kallis. Maailm läheb kohtule vastu. On nagu Noa päewil: nad pidutsesid kuni weeputus tuli.

Sina aga „rutta ja päästa oma hing!“

Weel edasi!

Aastate eest pidasid tummad kaljud mulle väga mõjuwa kõne. See oli ühel puhkereifil Fichtelgebirges. Wunfriedeli läheduses Ulemfrankenis, leidub Euroopa suurim kaljude labürint. Neglaselt on rändurid aastate jooksul tee loonud, et selle mägestiku kõrgustele ronida. See maksab aga palju ohkeid ja higi. Nii mitmed on pidanud asjatute wäsitawate pingutuste järele tee pooleli jätma ning tagasi pöörduma orgu. Ühe kivi juures, eriti raske kohal seisatasin ma waitfelt. Need kivi raiutud mälestuskirjutused huwitasid mind. Lugesin ühe neist 1705 aastast: „Siiani pead saa tulema ja mitte kaugemale.“ Sada aastat hiljem oli keegi teine ronija sellele paigale tulnud. Ta julgus ja waew sai tatunud. Ta leidis ühe tee edasi ja raius samasse kivi: „Ma otsisin ja leidsin, läheb weel edasi! 24. aug. 1805.“ Sellel uuel awastatud teel läksin minagi edasi üles, kus kuninglik wäljawaade üle Frankenwaldi mu waewad tafus.

Kas pole 1704 a. ränduril meie hulgas mõtteosalisi? „Ma ei jaks enam,“ on juba nii mõnigi õhtanud, kui perekonnaelu raskest, pilked, põlgus, ihunõrkus, kiusatused kahtlused ja ahastuse hetked nagu kaljurahnud meie hinge ees seisawad. Siis tõusewad hääled sügawusest, loobumismõte haarab meid ja karsituse muutunult wariseme kokku ning kurdame: „Ei pääse enam edasi!“ Sa pead end üles wirgutama, pead 1805 a. ränduri sarnaselt saama. Ta otsis, ta leidis, ta läts edasi.

Waata üks on sinu eest käinud raske rada. See oli talle raske kui sul. Iga sugused mõeldawad kiwiraahnud sadasid talle vastu, kuid siiski wõitis ta kõik need. Sellega on ta ka sulle tee walmistanud. Ja nüüd maksab sõna „Waadake Jeesusele, kes on meie usu ülem saatja ja lõpetaja.“ Hebr. 12:2. Für Alle.

Wõta ja loe jatkub ka järgneval aastal oma ilmutist. Hind endine. Südamlik tänu lewitajaile waewa eest! Tellige ja lewitage seda kõige odavamalt äratavat lehte ja paluge, et ta võiks olla õnnistuseks. Toimetaja.

Wiisil: Armas Jeesus, armastaja. P. 294.

Jeesus tuleb, Jeesus tuleb, Mitte enam nõtruseš, Magu siis
kui Betlehemmas Magas sõimes mähkmetes; Müüd ta tuleb wäe ja
auga, Pilwed teda kannawad, Suure jumaliku jõuga, Inglid teda
saadawad.

Jeesus tuleb, Jeesus tuleb, Dotkem teda walwates, Olgem,
funi ta wael wiibib, Hoosjad tema riigi töös; Pea meile kätte jõuab
Tähtjas wiimne tunnike, Siis ta kõigist aru nõuab, Mis me tei-
nud oleme.

Wiisil: Ma tahan jätta maha. P. 245.

Müüd Betlehemma linna, Kui waga rändaja, Ma tahan wai-
mus minna, Seal sündind Päästija. Mu kõige kallim wara Ja
hinge ülim õnn; Kõik muud ma põlgan ära, Kui teda kätte saan.

Wiisil: Oh anna tuhat teelt ja mulle. P. 141.

Üks aeg on teistest kõige kallim, See on su kutsumise aeg. Mill'
Püha Waim sind hüüab waljem: Oh tule koju, kadund poeg! Oh
pane feda tähele Ja ära oota homseni!

Küll mitmel wiisil, sagedasti, Su Jumal on sind kutsunud, Mis
mõni kord ka wägewasti Su hinge peale mõjunud, Ta täna jälle
hüüab sind, Mis wastad talle, armas hing?

Kas jätad teda ukse taha, Kes sinu eest on furma läin'd, Kes
igatses sind õndsats teha Ja kaugeft sinu järel käin'd? Oh awa talle
hinge uft Ja wõta wastu õnnistust!

Oh wõta sõna südamešse, Sest nüüd on õnnistuse päew Ja waju
Päästja armu sišse, Seal kaob kõik su hinge waew; Ta rinna ääres
on weel maad, Seal waimus kofutatud saad.

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Ära wiibi, wend ja õde, Rutta armutroonile! Päästja manitsus
on tõde: Ära enam pattu tee!

Waata usus Jeesu peale! Otsi päästmist hingele; Tuleta neid
õnu meele: Ära enam pattu tee!

P i s a r a d 3 huvitavat juttu kõigile — eriti noortele.
à 10 senti.

Üksildase jõulud — huvitav jõulujutt à 10 senti.
Kohane pühapäevakooli lastele kinkimiseks. Tellida s. l. toimetajalt.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sint. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti
10 tükki — 15 senti. Ilmub 1 x kuus. Maksab aastas 30 s., 1/2 a. 20 s., wälismaale
60 j. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktat-misjoni heaks, tellimisi
ja kaastööd saata toimetaja aadressil — P. Sint Päiteše 5—7, Tallinn. Tel. 446—22,
raha posti jookswale arwele nr. 353.

Ilmub 30 oktoobri 1936.

„Külvaja“ trükk, Tallinn, Rataskaewu 6, tel. 450-67.

EESTI
RAHVUSRAAMATUKOOL
AR